

ՄԵՐ ՄԵ ԽԱՆԴԱՂԱՏԱՆԻՔԸ

Որորոցին մօտ՝ քաղցր յուզմամբ սիրոյ
Զոր մօր սիրտ միայն կարող է զգալու,
Լրեկի նըստերն է... Բայց զէմքը սիրուն
Կիւթուած՝ տեսութեամբ իր զոգտրիկ որդւոյն՝
Կ'այրի, կը խռովի, կը պարզուի, ու նա՝
Այս խոկուններով, կարծես գինովեալ:

«Քաղցր, քաղցր է ինչ քեզի հետ հրսկել,
Հոնուիլ քեզի հետ, քեզ հետ արտասուել.
Կը խայտալ հոգիս երբ տանիմ խընամբ,
Անչէ վիշտ կու տայ ինձ նոր գորովանք:

Ո՛վ չըքնաղ անմեղ, ժպտէ անկասկած,
Խընդա մայրկիկդ շուքին յանձնըած,
Եւ օր մ'իմ անուամբ երբ բռնալ Սէր
Անուշիկ աղուոր չըթուցիքդ կապեր,

Ինչպէս մանկական թուշերդ ու բերան
Կը պընէ ծաղիկը գեղեցկութեան՝
Այսպէս սիրտըդ ալ պիտի զարդարեն,
Ազնիւ ըզգացմանց բողբոջներն ամէն:

Ես այսպէս պիտի աւարտեմ բնութեան
Ինծմէ պահանջած գործը սրբազան.
Եւ սիրոյդ վրտաս՝ հոգիս պիտ' Բերկիի
Խորու քեզ նոր կեանք տըլած ըլլայի:

Թող երկինքը քեզ տեսնել չընորէ,
Որ մայրիկըդ գոհ է երջանիկ է.
Ես ճանապարհին մէջ կեանքի նըսեմ՝
Քու տառապանքիդ բեռը պիտի կրեմ:

Եւ եթէ օր մ'ալ իղձ պատանեկան
Յոյց տայ քու սրտիդ իր նոր առարկան,
Յիշէ դու նորէն գորովա մայրենի.
Ոչ ոք քեզ ինձ չափ, ո՛հ, սիրէ պիտի:

Եւ դու վշտիդ մէջ միայնակ խոհուն,
Պիտի փնտռես մայրդ և իր սէր անհուն.
Կիբըն պիտ' ծածկես աչքերիդ լացող,
Պիտ' հանգչիս կուրծքիս վըրան անփոփոխ»...
ՅՈՒՍԷՔ ԶԻՆՍԹԻ

Հնազաղ բանաստեղծուիւնը «Աւ մայր վաղամե,
ոիկ որդւոյ», գրուած Լուիիէր, և հայերէն թարգմա-
նուած Հ. Ղ. Աւելանի, եր գտնուի ստոր այն մեծագործ
Թերթիկներուն մէջ՝ որ հաւաքածոյ մ'է՛ տարբ բանաս-
տեղծութիւններու. ասոց թարգմանութիւնը յոնձնարա-
բուած է՝ երկի գրաբար «Մարգարայ Հատուած»-ը կու-
լուած ժողովածոյին համար, որովհետեւ Հ. Աւելանի
Թարգմանած քերթուածիկներէն ոմանք կան վերոյիշեալ
գրքին մէջ, թէպէտ տարբեր կերպարանքի ենքրեւ:

Ո՛ր զմանկիկ զեռահասակ կորուսեր,
Զանուշակ յոյս սրտիդ ընդ զուարթ արեուն.
Զծաղիկ գալար գոր շուշեք հողմոց ջերաբեր
Յամաքեցին ի սկընանել զարնայնոյն:

Արդ ի սահել ժամանակին
Յորում և ցաւ հեշտ էր անձին,
Յետ արտասուաց գոր քեզ թողի
Հեղուլ զեղթիս թունոյդ լեզի

Բանին արդ լուր որպէս լըւար բընութեան.

Եւ թէ ի լոյս նորին զայցես
Տապան այլ ոչ երեւի մեզ,
Այլ սօխանք խաղաղաւէտ հանգըստեան,

Եւ պահանջի որդւոյդ ի չարեաց
Կարծիցես զնոցի տխրազգեաց:

Մի մայր խնամոտ ըզսիրտ որդւոյդ հարկանել,

Մի՛ զհանգուցեալն երանաւէտ

Անըրեթիւս ի գուր կոծել.

Այլ ըզտագնապ նորին դատեալ ի սըրտէդ.

Քանզի ոչ ևս սպառնուլ դժխեմ բազդ մահկան՝

Քան ի մահուն առ կենդանեան եղկելի,

Ոչ ըզկենաց բաժակին

Քամել ցյառակ ըզլեզի,

Զոյր արդ չըրթամք ևեթ էառ ըզհաշակ:

Զոր յաշխարհիս կորոյն՝ չարիք են համակ:

Աղէտք, ոճիրք, անգոր օրէնք, սուտ հանճար,

Աղմուկ կըրից, կարծեաց գուպար,

Զմարդիկ նենգժող քաղաքապար՝

Քաղցրաբարոյ դաւողս ճարտար,

Կեղծեալք դաշտացն հանդոյն իննայ

Որ ժողկազգեստ յերեւի կայ

Լափիւն խամրիլ ի հուր Ետնայ:

Զի՛նչ բնաւ աստէն թէ կայր ողջամբ տեսներ,

Բայց ըզժողովս յետամըտաց,

Ըզսարտուցեալն ի մարդկանէ զահասէր,

Ըզաւուրթին խոտեալ, զոսկի իբր Աստուած

Զառաքինի կինաց անգամ թէկնածուն՝

Շաղեալ դիտել յանորինաց սովորոյթ,

Զայր հանճարեղ զանգիտելով կալ արթուն

Զի զատեցեալն իւր ըստզըտցէ ըզբնոյթ:

Վտանգեալ ի կրից յիրն և յօտար՝

Բաղդին ունել զգէմ և զանձին

Միթէ գտանէր նա դէպ հրնար

Եւ անյողողող կալ ի կային...

Արդ յանդոյր ծոց տըզիտութեան

Որդիդ ազատ վիճից յանհուն

Թողեալ ըզխաղս իւր մանկական,

Անց համարձակ վազեաց զվընիւ

Զորով կացեալ մարդոյ ահիւ՝

Յետս ընկըրկի յօրնչին խէթ:

Անմահութեան չրկալով դէտ:

Ո՛հ, երանի՜ ում կարծեաց Տէր ըզըրջան.

Զրաւել ըզկանսն ի ծագենի իւր

Փողոխութիւնն է և ոչ մահ.

Լըցաւ որդւոյդ բաղդ, լիւր վըստահ,

Ուղիւն կալեալ զկամս աստուածեան

Հովիւրն ուղւոյն յանրստերիւր՝

Ի նաւակայս մըտեալ հանգչի՜ արդ անահ: